

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน

ก่อนจึงหัน

เมื่อคืนนี้นอนไม่หลับตลอดรุ่งเลย ฉันทะไรก็ไม่รู้ ไม่หลับเลยตลอดรุ่งเมื่อคืน ก็อย่างว่านะ มันแก้มันจะไปไปลากไว้ทำไม มันแก้มันจะไปแล้ว อะไรๆ ผิดชนิดหนึ่งคอยแต่จะไปๆ เวลามันจะเป็นมันก็เป็นของมัน เช่นอย่างเมื่อคืนนี้นอนไม่หลับตลอดรุ่งเลย มันก็เป็นของมัน ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร นอนไม่หลับเอาเฉยๆ ตลอดรุ่งเลย

พระให้ตั้งใจภาวนานะ ผมก็ไม่ค่อยได้อบรมแนะนำพระทุกวันนี้ เพราะงานมันมากต่อมาก งานล้นมือ ไม่ค่อยมีเวลาที่จะอบรมพระเหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนอบรม ๙ วัน ๑๐ วัน หรืออาทิตย์หนึ่งประชุมอบรมอยู่ตลอด ที่นี้เวลางานมากๆ เข้าไปทางพระก็เลยห่างเหินไป ให้พากันตั้งใจภาวนานะ

เรื่องสติสำคัญมาก การภาวนาเปลอสติเป็นขาดความเพียร สติสำคัญมากทีเดียว ถ้าสติติดแนบตลอดกิเลสเกิดไม่ได้ กิเลสจะเกิดทางสังขาร เพราะสมุทัย อวิชชาอันละมันหนุนให้มาเกิดสังขาร ถ้าสติจับไว้แล้วมันไม่เกิด มีอยู่ที่อยู่ในนั้นละไม่แสดงออกเป็นพิษเป็นภัยแก่ตัวเอง นี่ได้พิจารณาทุกอย่าง การทำความ پاکเพียรมานี้ได้ใช้ความคิดความอ่านมากทีเดียว ถ้าธรรมดาทำไปๆ มันไม่ได้เรื่องนะ ให้ทดสอบผลได้ผลเสียของเจ้าของ

ปัญญาละสำคัญ สติติดแนบเลย ปัญญาคอยสอดแทรกพิจารณา เรื่องสตินี้เป็นพื้นฐานทีเดียว ใครที่มีสติอยู่ตลอดเวลากิเลสเกิดไม่ได้ตลอดเวลา ถึงจะมีมันก็หมอบอยู่นั้นละ ที่นี้จิตก็สร้างธรรมสติธรรมปัญญาธรรมครอบห้วกิเลส ใจก็สงบแล้วก็สว่างไสว การประกอบความ پاکเพียรอบรมใจเป็นของสำคัญ ใจนี้ละตัวรุกรานทำโลกให้เดือดร้อนวุ่นวายทุกหย่อมหญ้า จะเป็นอะไรที่ไหนไป ไม่มีใครมองดูใจนะ

ใจนี้เป็นตัวพินตัวไฟ ปล่อยให้กิเลสเอาไปถูกลมพัด ไม่มีสติรักษาไม่เป็นทำนะ นักภาวนา ต้องใช้สติ สตินี้จำเป็นทุกที่ทุกสถาน ไม่ใช่จำเป็นเฉพาะความเพียร ทำการทางานอะไรสติกับสัมปชัญญะติดแนบกันไป ถ้าใช้ความเพียรจริงๆ สติติดแนบๆ เลยต้องใช้ความพิจารณานักปฏิบัติ สักแต่ว่าทำๆ ไม่ได้เรื่องนะ ต้องใช้ปัญญาสำคัญมาก

การที่กล่าวมาทั้งนี้ได้ใช้มาเต็มภูมิแล้ว เต็มกำลังความสามารถ จิตเจริญแล้วเสื่อมๆ ได้ปีกกับ ๕ เดือน เหมือนตกนรกทั้งเป็นนะ จิตเจริญแล้วได้เสื่อมลงไปนี้ แหมมันเหมือนกับคนมีเงินทองกองเท่าภูเขา แต่ไปล้มจมในเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งนี้ เสีย แล้วจะไปสานหวดขายเอาเงินจำนวนนั้นกลับคืนมาได้อย่างไร นี่ละมันท้อใจ จิต

เวลามันเสื่อมเสื่อมอย่างนั้นละ ทุกข์ที่สุด ไม่มีอะไรเกินจิตเสื่อม มีทุนมีรอนอยู่รุ่มเย็น เป็นสุขๆ เป็นสมาธิ พอได้เสื่อมลงไปเท่านั้นละเป็นไฟเลยทีเดียว เขาอยู่ตามบ้านตาม เรือนสุ้เราผู้จิตเสื่อมไม่ได้นะ ความทุกข์ ได้ผ่านมาหมดแล้ว จึงต้องเอาให้ติณะสติ อะไร จะเสื่อมไปสตติอยู่กับตัวเจริญได้ไม่เสื่อม ถ้าสติไม่มีแล้วหวังเท่าไรก็หวังเท่านั้นละไม่เกิด ประโยชน์ ถ้าสติจับกับความเพียรแล้วมันก็พินกลับมาเอง ให้พร

หลังจ้งหัน

กุฎิเราหลังข้างล่างนี้ยิ่งดีกว่าหลังข้างบน ไม่ทราบไปหาไม้มาจากไหนๆ ดุมมีแต่ ไม้ดีๆ เราไม่ได้สนใจนะ ถ้าว่ากุฎิที่พักที่อยู่ดีๆ สวยๆ งามๆ เราไม่สนใจนะ อยู่ที่ไหน สะดวกสบาย การกินอยู่หลับนอนสะดวกสบายพอ ไร่หุๆ หรๆ ฟุๆ ฟาๆ มันเรื่อง กิเลส เหมือนเอาดินเหนียวขึ้นไปพอกหัวว่าตัวมีหงอน ประสาทดินเหนียว เรื่องกุฎิเราที่ อยู่ข้างล่าง แหม ไม่ทราบไปหาไม้มาจากไหนๆ มีแต่สวยๆ งามๆ ตามกิเลสมันนิยม อย่างนั้น ธรรมท่านเฉย ไม่มีอะไรเลิศกว่าธรรม ธรรมนี้อะไรเกาะไม่ติด จะสรรเสริญ เยินยอด้วยวิธีการใดก็ตามตอกออกหมดเลย นั่นละท่านว่าธรรมแท้ ธรรมธาตุ ธรรมแท้ เป็นอย่างนั้นไม่ได้ตื่นตื่นกับอะไร ถ้าธรรมจอมปลอมธรรมดินเหนียวติดหัวละเป็นบ้า ไปเลย

ดูชิตตั้งศให้ อย่างพระเรานี่ละ นี่เราก้พระ ตั้งศให้เป็นนั่นเป็นนี่เป็นบ้าไปเลย พระนะ ยิ่งตั้งศให้สูงเท่าไรยิ่งเป็นบ้าหนักเข้านะพระสมัยปัจจุบัน พระสัวมพระถาน พระมูตรพระคูด เอาผ้าเหลืองเข้ามาครอบหัวเท่านั้นก็ว่าตัวมีหงอนไปแล้ว ผ้าเหลือง เจ้าของปฏิบัติไม่ดีก็เท่านั้นละ ทำใจให้ตีเถอะนะ ใจนี้สำคัญมาก ร้อนเป็นพินเป็นไฟทุก หย่อมหญ้าก็คือใจ ใจไม่มีธรรมปล่อยให้กิเลสมันเผาตลอดเวลา แล้วก็เอาเรื่องกิเลสมา หลอกกันให้เป็นบ้าไปด้วยกันอีก เรียงจบชั้นนั้นชั้นนี้ ไปอยู่เมืองนั้นไปอยู่เมืองนี้ เอา อธิฐปนหินทรายหญ้าเหล่านี้ละมาอวดกัน ใครได้ไปเมืองนอกเมืองนามา อู๊ย เหมือนจะ เหาะเหินเดินฟ้า เป็นอย่างนั้น ใครละเกิดในตุ่มในไห พอจะได้เอาเมืองนอกมาอวดกัน เราเกิดในตุ่มในไห สู้เขาไม่ได้

มันตามกันเองนะ ตั้งแต่พ่อแม่ครูจารย์ท่านไปอยู่ที่ไหนกระต๊อบกระแต๊บ ท่าน อยู่ของท่าน เราคอยสังเกตดู ท่านไม่ตื่นกับอะไร อะไรมาท่านก็ไม่ตื่น ไม่ตื่นกับอะไร เราคอยสังเกตแล้วก็ปฏิบัติตัวไปด้วย ปฏิบัติตัวเพื่อแก้กิเลส กิเลสจะเป็นประเภท ไตบ้าง ท่านไปอยู่ที่ไหนเป็นกระต๊อบ อย่างหนึ่งก็กั้นห้องศาลาอยู่ ศาลาก็หลังเล็กๆ กั้นห้องอยู่ ท่านอยู่อย่างสบาย ไม่ตื่นตื่นกับอะไร บทเวลามาสรุปความแล้วว่าใจกับ ธรรมเป็นอันเดียวกันเป็นธรรมธาตุ ไม่มีอะไรจะเลิศเลอยิ่งกว่าอันนี้ นั่น อันนี้ครอบ โลกธาตุ เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านั้นจึงเอามาเฉียดไม่ได้ มาเหยยไม่ได้

ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน เรียกว่าธรรมธาตุ นั้นละธรรมธาตุ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์เป็นธรรมธาตุ ท่านไม่ถามหากัน พระพุทธเจ้ามีที่พระองค์ สาวกมีที่องค์ เป็นอันเดียวกันหมด ก็ไม่ทราบจะไปถามหาใคร ไม่มีอะไรแปลกต่างกัน เป็นอันเดียวกันหมด ใครผางขึ้นมาตรงนั้นไม่ต้องถามหาพระพุทธเจ้า ไม่ต้องถามหาพระสาวก ถึงกันหมดเลย เป็นอันเดียวกันเหมือนกัน

จิตถ่วงได้ชำระถึงขั้นนั้นแล้วไม่มีอะไรจะเลิศเลอเท่าละ นั้นละท่านเรียกว่าธรรมธาตุ จิตเป็นธรรมธาตุ แล้วท่านจะไปตื่นกับอะไร ไม่มีอะไรจะตื่น สามแดนโลกธาตุมีแต่บุตรแต่คุณทั้งนั้น ว่าสมมุติๆ ก็บุตรคุณ เลยจากสามแดนโลกธาตุวิมุตตินั้น ใจถ่วงได้ถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้นแล้วอยู่ไหนอยู่ได้ แต่ใจของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์นั้นท่านมีข้อเทียบไว้ ในตำรา มี ยายคนหนึ่งแก่เลี้ยงม้า แล้วก็ม้าอาชาไนยตัวหนึ่งอยู่ในนั้น ธรรมดาม้าอาชาไนยมีฤทธิ์เดชมากที่สุด เท่ากับเสือโคร่งกับหมูกับวัว แหละ อำนาจเสือโคร่งกับวัวเป็นอย่างไร อันนั้นยังเหนืออีก อำนาจของม้าอาชาไนย

ยายคนนั้นแก่ก็มาเลี้ยงไว้กับม้าทั้งหลาย แล้วม้าตัวนั้นก็อยู่กับฝูงม้าทั้งหลาย ม้าทั้งหลายเลยถือม้าตัวนั้นเป็นพ่อเป็นแม่เลย แทนที่จะกลัวเหมือนหนูกลัวแมวกลัวไม่กลัว พระสารีบุตร-โมคคัลลาน์ตอนที่ไปเห็นม้า โอโฮ ม้าตัวนี้มันอยู่ได้อย่างไรกับม้าฝูงนี้ แล้วม้าตัวนี้อยู่กับม้าทั้งหลายได้อย่างไร พระสารีบุตร-พระโมคคัลลาน์เป็นพ่อค้าใหญ่ พอไปก็ไปหาขายแหละ

“ยาย ม้าทั้งหลายที่เขาอยู่กับม้าตัวนี้เขาเป็นอย่างไรต่อกัน เขามีปฏิภักิรียาต่อกันอย่างไรบ้าง” “โอ๊ย แม่ก็ไม่ทราบ เห็นว่าเป็นม้าก็แล้วเลี้ยงกันไว้เช่นนั้นแหละ” “แล้วการอยู่การกินอะไรๆ แล้วกินอย่างไร” “เหมือนม้าทั้งหลาย” พวกม้าทั้งหลายเป็นเหมือนลูกม้าอาชาไนยตัวนั้น คือจอมปราชญ์ท่านไม่แสดงฤทธิ์ เข้าได้หมด จอมปราชญ์เข้าได้ทั้งนั้น ตอนนั้นพระพุทธเจ้าของเราเป็นม้าอาชาไนย พวกม้าทั้งหลายเหล่านั้นก็เป็นบริษัทบริวารเป็นสาวก ท่านแสดงไว้ในตำรา

ทางนี้ก็เลยทดลอง “แล้วการกินละกินอย่างไร” “กินเหมือนม้าทั้งหลายกินนี้แหละ” ว่าอย่างนั้นนะ “ไม่ผิดแปลกจากกัน” ม้าทั้งหลายกินอย่างไร ม้าตัวนี้ก็กินอย่างนั้น ม้าตัวนี้เหมือนเป็นพ่อม้าทั้งหลาย ม้าทั้งหลายแทนที่จะกลัวไม่กลัว สารีบุตรโมคคัลลาน์เป็นพ่อค้าใหญ่เลยไปเอาร้อยอย่างดี ๆ มาให้ม้าตัวนี้กิน เรียกว่ายอดอาหาร ละว่าอย่างนั้น ตามความสมมุตินิยมของตอนนั้น รำที่เอามาให้ม้าตัวนี้กิน ทั้ง ๆ ที่ม้าตัวนั้นก็กัดเคี้ยวแทะกินหญ้าเหมือนม้าทั้งหลาย แต่เวลาพระสารีบุตร-โมคคัลลาน์ไปเอาร้อยอย่างดี ๆ เตรียมมา ซื้อร้อยอย่างดีมาไปให้ม้าตัวนี้กิน

มาตัวนั้นตอบขึ้นมาทันที “เราอยู่กับสถานที่ใดบุคคลใดถ้าเขาไม่ทราบว่าเป็นอะไรเราอยู่ได้หมด” ว่าอย่างนั้น “แต่นี้อาศัยท่านทั้งสองทราบว่าเราเป็นอะไร เพราะฉะนั้นเราจึงไม่กินรำของท่าน” เห็นไหมล่ะ ขึ้นฤทธิ์ทันทีเลย ทั้งๆ ที่อยู่กับม้าทั้งหลายธรรมดาๆ พอพระสารีบุตร-โมคคัลลანเป็นพ่อค้าใหญ่รู้ว่ามาตัวนี้เป็นม้าอาชาไนยแล้วก็ไปเอารำดีๆ มาให้กิน ไม่สนใจ เราอยู่ในสถานที่ใดเราอยู่ได้หมด เมื่อเขาไม่รู้ว่าเราเป็นอะไรเราอยู่ได้หมด ทีนี้ว่าอาศัยว่าท่านรู้เราแล้วว่าเป็นม้าชนิดใด เพราะฉะนั้นเราจึงไม่กินรำของท่าน สารีบุตร-โมคคัลลันพ่อค้าใหญ่หน้าแหกไปเลย เอารำดีๆ มาให้กินม้าไม่สนใจ นั่นเห็นไหมล่ะ

ม้าก็กัณฑ์อยู่ธรรมดากับม้าทั้งหลาย แต่เวลาสารีบุตร-โมคคัลลันเป็นพ่อค้าใหญ่เอารำดีๆ มาให้กินไม่สนใจ เพราะทราบแล้วว่าคนทั้งสองนี้รู้ว่ามาตัวนี้เป็นม้าชนิดใด เพราะฉะนั้นจึงไม่กินรำของท่าน เคยไปเลย จอมปราชญ์เป็นอย่างนั้น สารีบุตร โมคคัลลันนี่ก็จะเป็นใครไป เป็นพ่อค้าสองคน ม้าอาชาไนยก็คือพระพุทเจ้า ตอนนั้นเสวยชาติเป็นม้าอาชาไนย พระสารีบุตร โมคคัลลันเป็นพ่อค้าใหญ่ไปทดลองอาจารย์ใหญ่ ละชี อาจารย์ใหญ่ตัดเอาเลยหลงทิศไป

เราไปอยู่ในสถานที่ใดเมื่อไม่มีใครรู้จักเรา เราอยู่ได้หมด กินได้หมด คบได้หมด นี้อาศัยท่านรู้ว่าเราเป็นม้าชนิดใด เพราะฉะนั้นเราจึงไม่กินรำของท่าน นี้ละ พระพุทเจ้าฟาดพระสารีบุตร โมคคัลลันตอนที่ เป็นพ่อค้า เข้าใจไหมล่ะ ดัดกันมาตั้งแต่นั้นแหละ เคยดัดกันมาอย่างนั้น แต่ก่อนเสวยชาติเป็นม้าอาชาไนยพระพุทเจ้าของเรา พระสารีบุตร-โมคคัลลันเป็นพ่อค้าใหญ่ พ่อค้าใหญ่ไปทดลองอาจารย์ใหญ่ ละชี อาจารย์ใหญ่เลยไม่กินรำ รำดีๆ ก็ไม่กิน เป็นอย่างนั้นละ

การศึกษาเล่าเรียนมาถ้าไม่ไปสัมผัสอันนี้ก็ไม่ได้พูดออกมานะ เรียนมาเท่าไร เหมือนจำไม่ได้ มันไปสัมผัสก็นำออกมาพูด นี้จากความจำ

เมื่อคืนนอนไม่หลับทั้งคืนไม่ทราบเป็นอะไร ไม่หลับเลย เพสีย ธาตุมันจะเป็นอะไรระยะนี้แปรผกผันนะ มันแปรของมันอยู่ลึกๆ พูดไม่ออกพูดไม่ถูก มาเห็นน้ำมูกไหล ชิบๆ นึกว่าเป็นไข้หวัดหรืออะไร ครั้นแล้วมันก็ไม่แล้ว มันเป็นอยู่ในนี้เมื่อคืนนอนไม่หลับเลย ตลอดรุ่งไม่หลับ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ